

offentlig Biveie, der gaaer igjennem flere Communer, har til Hensigt at forhindre, at den enkelte Commune skulde kunne modsætte sig tvungen Jordafstaaelse, og gjøre Loven mere anvendelig, forsaavidt Jorden henhører under forskellige Amtsraad. Under den Forudsætning, at denne § vedtages, har jeg til samme tilset et Ændringsforslag, hvormed jeg nærmest har havt for Øie, at ved Oprettelse af større Fabriker, Handelspladser, nye og forandrede Brostæder over Vandløb der vil i Reglen det Ofsentlige sørge for de større Veie, hvorved der senere vil udvikle sig en Trang for de fraliggende Communer til paa en beqvem og passende Maade at komme til en saadan ny anlagt Veie eller Bro og Handelssted; det Tilfælde vil meget let indtræffe, at een eller flere længere fraliggende Communer kunne have en god og passende Veie, indtil de naae henimod eller til den sidste Communes Grund, som støder til de af mig antydede Stæder. Disse Communer, gjennem hvilke den nye Veie ønskes anlagt, kunne gjerne have meer og mindre Interesse af Veianlægget, og desuagtet ville modsætte sig samme paa Grund af, at dens fremtidige Vedligeholdelse for dem stod i Udset. Ligesaa uretfærdigt, som det nu vilde være, at nogen Commune skulde kunne tvinges til en uforholdsmæssig Deel af Beføstningen, ligesaa urigtigt vilde det være, om nogen Commune aldeles skulde kunne unddrage sig samme og maafee paa mangehaande Maader gjøre de andre Veianlægget vanskeligt.

§ Forordningen af 29de September 1841 § 27 gives der vel en Bestemmelse for, at flere til hinanden grændsende Sogne af et Herred skulde under større Grundsforbedringer og Istandsættelse paa offentlige Biveie, der gaae igjennem flere Communer, komme hinanden tilhjaalp; men det er udtrykkelig senere tilføiet, at det ei maa udstrække sig over Herredets Grændse, og denne Bestemmelse er altsaa ikke anvendelig paa de Communer, som henhøre under forskellige Amtsraad, hvad denne § netop tilstgter. Jeg skal nu afvente den ærede Indenrigsministers Udtalelse, og om Thinget vil understøtte mit Forslag.

Ved § 4 have vi tilstgтет at gjøre Under-

skjønnsforretningen mindre bekoftelig derved, at en Landinspecteurs Tilstedeværelse undgaaes.

Ved det under Nr. 5 af 2 ærede Forslagsstillere stillede Forslag til samme § skal jeg hendele Disses Opmærksomhed paa, om de ikke gaae Glip af hvad de tilstgте, derved, at en Landinspecteur skal være tilstede, hvorved altsaa Forretningen bliver mere bekoftelig.

P. Hansen (Viborg Amts 4de Valgr.): Da Loven af 4de Juli 1850 om faste Taxationsmænd for Jordbonitering udkom, blev den vist overalt modtagen med megen Tilfredshed, men navnlig i den Egn, hvor jeg er fra, var man meget tilfreds med den, fordi Fæstevæsenet der 8 à 12 Aar iforveien var gaaet over til Selveiendom, og der, som Følge deraf, foretoges flere Udskiftningsforretninger, for at raade Bod paa den meget feilagtige Udskiftning, som vistnok er foretaget mange Stæder paa Landet, idet mange Landmænd havde faaet deres Jorder i flere forskellige Lodder. Da de nu vare blevne Selveiere, kunde der raades Bod derpaa, idet der blev afhændet flere langtfraliggende Lodder, der mange Gange vare stykkede ud til to eller flere Giere og nu samlede til een fælleds Eiendom, der saaledes kunde bringes op til en større Værdi end før; men hvergang der skulde foretages en saadan Udskiftning, maatte der jo synes til Retten for at faae Taxationsmænd udmeldte, og, forsaavidt jeg husker, kostede enhver enkelt Udmeldelse 4 Rbd. 2 Mk. 10 §; desforuden skulde Mændene, naar Forretningen var afsluttet, reise til Retten, og det ofte en meget lang Veie, hvortil de altsaa enten maatte have Fribefordring in natura eller ogsaa Bestaling for samme, tilligemed Afhjemlingspenge. Alt dette undgif man, da Loven af 4de Juli 1850 om faste Taxationsmænd udkom, idet man fik Mænd, som man kunde tage, uden at behøve at faae dem udmeldte ved Retten, som var langt mere bekofteligt. end nu, de udmeldes af den Formand, som der til er bestemt. Vi mene tillige endnu at have opnaaet et stort Gode derved, at de saaledes udnævnte Mænd ere mere paalidelige og sagkyndige, om jeg saa maa sige, idet de tages af de Mænd, som dertil ere bestemte af Sogneforstanderskabet; thi vi formene, at Sognefor-